

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 1 juni 1999 *

I mål T-71/99,

Karl L. Meyer, jordbrukare, bosatt i Uturoa (Raiatea, Franska Polynesien),
företrädd av advokaten Jean-Dominique des Arcis, Papeete, delgivningsadress:
Horst Pakowski, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, 20-22, avenue
Émile Reuter, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission,

svarande,

angående en talan om dels ogiltigförklaring av kommissionens beslut av
den 17 februari 1999 att avslå sökandens begäran om katastrofbistånd för att

* Rättegångsspråk: franska.

avhjälpa de skador som åsamkats hans plantage med tropiska frukter, dels ersättning för den skada som han därigenom har åsamkats,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,
justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

- 1 Sökanden driver en plantage med tropiska frukter på ön Raiatea i Franska Polynesien.
- 2 Genom skrivelse av den 3 november 1998, ställd till Y. Roland-Gosselin, rådgivare med ansvar för förbindelserna med de utomeuropeiska länderna och territorierna (nedan kallade ULT) vid kommissionens Generaldirektorat VIII — Bistånd (yttre förbindelser och utvecklingssamarbete med Afrika, Västindien och

Stillahavsområdet; Lomékonventionen) (GD VIII), begärde sökanden katastrofbistånd från Europeiska unionen om 100 000 euro i syfte att avhjälpa de skador som hans plantage orsakats av flera cykloner. Till stöd för sin begäran återopade han olika bestämmelser i rådets beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3, nedan kallat beslut 91/482).

- 3 Han upprepade sin begäran om hjälp genom skrivelse av den 22 januari 1999 ställd till S. Suomalainen, chef för enheten "Stillahavsområdet (Fiji, Salomonöarna, Kiribati, Nya Kaledonien, Papua Nya Guinea, Pitcairn, Franska Polynesien, Västsamoa, Tonga, Tuvalu, Vanuatu, Wallis och Futuna)" inom direktorat C, "Västindien, Stillahavsområdet och Indiska oceanen" vid GD VIII.
- 4 Den 17 februari 1999 avslog kommissionen denna begäran. Som huvudsaklig grund för beslutet angavs att det i rådets lagstiftning och beslut inte föreskrivs att sådant stöd kan ges direkt till enskilda.
- 5 Genom skrivelse av den 19 februari 1999 begärde sökanden att kommissionen skulle ompröva sitt beslut om avslag, eftersom han ansåg det vara diskriminerande. Sökanden, som förklarade sig inte kunna acceptera motiveringen till avslaget, upprepade att det fanns skäl för yrkandet och kritiserade i synnerhet omständigheten att kommissionen inte hade tillämpat artikel 366 i den fjärde AVS-EEG-konventionen undertecknad i Lomé den 15 december 1989 (EGT L 229, s. 3; svensk specialutgåva, område 11, volym 17, s. 57, nedan kallad Lomé-konventionen) i rådets och kommissionens beslut 91/400/EKSG, EEG av den 25 februari 1991 på Franska Polynesien.
- 6 Genom skrivelse av den 21 februari 1999 återopade sökanden som ytterligare stöd för sin begäran om bistånd artiklarna 92.2 i EG-fördraget (nu artikel 87.2 EG i ändrad lydelse) och 132.4 i EG-fördraget (nu artikel 183.4 EG).

- 7 Den 2 mars 1999 bekräftade kommissionen sitt svar av den 17 februari 1999.
- 8 Under dessa omständigheter väckte sökanden förevarande talan genom ansökan som kom in till förstainstansrättens kansli den 10 mars 1999.

Sökandens yrkanden

- 9 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- bifalla samtliga yrkanden och förklara dem välgrundade,
- fastställa att innehållet i skrivelsen från GD VIII av den 17 februari 1999 varken är förenligt med tillämplig lagstiftning eller med Europeiska unionens grundläggande rättigheter, samt ålägga institutionen att på ett korrekt sätt tillämpa, utan att vidta skönsmässig bedömning, innehållet och andan i beslut 91/482/EEG samt artikel 92.2 i EG-fördraget,
- fastställa att kommissionen är skadeståndsskyldig gentemot sökanden på grund av att den inte har iakttagit ovannämnda gemenskapsrättsliga bestämmelser,

- förplikta kommissionen att dessutom erlägga 20 000 FF till klaganden för de icke ersättningsgilla utgifter som han har haft för att tillvarata sina intressen.

Tillämpliga bestämmelser

- 10 Enligt artikel 111 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, i deras lydelse från och med den 1 juni 1997 (EGT L 103, 1997, s. 6) kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.
- 11 Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar med tillämpning av sagda artikel att avgöra målet utan ytterligare behandling.
- 12 Det framgår av ansökan att sökanden begär att den handling genom vilken kommissionen avslog sökandens begäran om katastrofbistånd skall ogiltigförklaras samt att ett föreläggande skall riktas till kommissionen och att gemenskapen skall förpliktas att betala skadestånd för den skada som han anser sig ha åsamkats.
- 13 För det första erinrar förstainstansrätten om att den inte är behörig att rikta förelägganden till gemenskapsinstitutionerna, till medlemsstaterna eller till fysiska eller juridiska personer (se förstainstansrättens dom av den 9 januari 1996 i mål T-575/93, Koelman mot kommissionen, REG 1996, s. II-1, punkt 29). Härav följer att sökandens begäran att förstainstansrätten skall ålägga kom-

missionen att, utan att vidta skönsmässig bedömning, iaktta innehållet och andan i beslut 91/482 samt artikel 92.2 i fördraget, inte kan tas upp till sakprövning.

- 14 För det andra konstaterar förstainstansrätten att det är uppenbart att sökandens argument, såväl till stöd för talan om ogiltigförklaring som till stöd för begäran om skadestånd, helt saknar rättslig grund.
- 15 I ansökan har sökanden på ett osammanhängande sätt åberopat åsidosättande av flera bestämmelser i beslut 91/482, av artikel 92.2 i fördraget samt av motiveringsskyldigheten och gjort gällande att kommissionen har underlåtit att agera med beaktande av artikel 366 i Lomé-konventionen.
- 16 För det första kan sökanden, som kommissionen angav i sin skrivelse av den 17 februari 1999, inte finna någon grund för sina yrkanden i bestämmelserna i beslut nr 91/482, vilket han åberopar i sin skrivelse av den 3 november 1998 samt i ansökan. Samtliga dessa bestämmelser styr nämligen förhållandena mellan gemenskapen och ULT. Det föreskrivs inte i någon av dessa bestämmelser att gemenskapen skall ge katastrofbistånd direkt till enskilda som begär det i fall av naturkatastrofer liknande dem som sökanden har påtalat.
- 17 För det andra kan sökanden inte göra gällande någon personlig rättighet enligt artikel 92.2 i fördraget. Det är i det avseendet tillräckligt att påpeka att denna bestämmelse avser frågan om huruvida stöd som medlemsstaterna beviljar är förenliga med den gemensamma marknaden. I förevarande fall är det begärda stödet uppenbarligen inte ett sådant stöd.
- 18 För det tredje framgår det inte av ansökan exakt vad sökanden klandrar kommissionen för genom det argument som avser åsidosättande av motiverings-

skyldigheten. Innehållet i kommissionens skrivelse av den 17 februari 1999 anger under alla omständigheter skälet för att institutionen vägrade bifalla sökandens begäran, det vill säga att ett sådant ingripande inte föreskrivs i den åberopade lagstiftningen.

- 19 För det fjärde kan sökanden inte göra gällande någon rätt enligt artikel 366 i Lomé-konventionen, i vilken föreskrivs följande:

”1. Denna konvention sluts härmed för en period av tio år, med början den 1 mars 1990.

2. Gemenskapen och medlemsstaterna å ena sidan och AVS-staterna å den andra skall senast tolv månader före utgången av den första femårsperioden underrätta den andra parten om alla eventuella omprövningar av föreskrifterna som de önskar göra med sikte på en eventuell ändring av konventionen. Om en part begär omprövning av någon av konventionens föreskrifter skall den andra parten, utan hinder av denna tidsgräns, ha två månader till sitt förfogande för att begära att omprövningen utsträcks till andra föreskrifter som har samband med dem som var föremål för den ursprungliga begäran.

Tio månader före utgången av denna femårsperiod skall parterna inleda förhandlingar för att granska eventuella ändringar av de föreskrifter som utgjorde föremålet för underrättelsen.

Artiklarna 359 och 360 om slutandet, ratificeringen och ikraftträdandet av konventionen skall även gälla för på detta sätt gjorda ändringar av konventionen.

Ministerrådet skall anta de övergångsåtgärder som eventuellt kan krävas med hänsyn till de ändrade reglerna tills de träder i kraft.

3. Arton månader före slutet av den totala perioden för konventionen skall parterna inleda förhandlingar i syfte att granska vilka föreskrifter som i fortsättningen skall gälla för relationerna mellan å ena sidan gemenskapen och medlemsstaterna och å den andra sidan AVS-staterna. Ministerrådet skall anta övergångsåtgärder som eventuellt kan krävas tills den nya konventionen träder i kraft.”

- 20 Denna bestämmelse innehåller ingen uppgift om att särskilt katastrofbistånd skall utbetalas till enskilda bosatta inom en av AVS-staternas territorium. I bestämmelsen anges den tid under vilken Lomé-konventionen skall tillämpas och det förfarande som skall följas för att garantera att en översyn sker efter en första femårsperiod eller vid tillämpningstidens slut.
- 21 Eftersom det är uppenbart att de olika argument som sökanden har anfört till stöd för sin begäran om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 17 februari 1999 helt saknar rättslig grund, skall även yrkandet om skadestånd, som i allt väsentligt grundas på samma argument, anses helt sakna rättslig grund.
- 22 Av det ovanstående framgår att talan skall avvisas, eftersom det är uppenbart att den helt saknar rättslig grund.

Rättegångskostnader

- 23 Med tillämpning av artikel 87.1 i rättegångsreglerna skall sökanden bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

- 1) Sökandens yrkanden avvisas, eftersom det är uppenbart att de inte kan prövas i sak, i den mån som de syftar till att fastställa att kommissionen utan skönsmässig bedömning skall iaktta innehållet och andan i rådets beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen samt artikel 92.2 i EG-fördraget (nu artikel 87.2 EG i ändrad lydelse).
- 2) I övriga delar skall yrkandena om ogiltigförklaring och skadestånd avvisas, eftersom det är uppenbart att de helt saknar rättslig grund.

3) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 1 juni 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande